

Duńska emerytura składa się z dwóch części

Emerytura w Danii jest wypłacana po ukończeniu przez ubezpieczonego 65 lat. Składa się z dwóch części.

Duńska emerytura składa się z tzw. emerytury podstawowej i dodatkowej. Pierwsza, w pełnej wysokości, przysługuje po zamieszkiwaniu w Danii przez 40 lat. Druga zależy od wysokości opłacanych składek.

Emerytura podstawowa

Prawo do tej emerytury państwowej (podstawowej) przysługuje osobom, które ukończyły 65 lat i mieszkały w Danii co najmniej 40 lat, licząc od ukończenia 15 roku życia. Z kolei osobom, które mieszkały w Danii przez okres krótszy niż 40 lat, przysługuje 1/40 część pełnej emerytury za każdy rok pobytu w Danii od momentu ukończenia 15 lat. Emerytura państwowa składa się z kwoty podstawowej oraz dodatku obliczanego na podstawie łącznej sumy dochodów emeryta i jego współmałżonka lub partnera życiowego.

Podstawowa emerytura wynosi 58 032 DKK rocznie na osobę (kurs korony duńskiej to 0,48 złotego za jedną koronę). Dodatek emerytalny wynosi 58 416 DKK na rok na osobę dla osoby samotnej i 27 276 DKK dla osób pozostających w związku małżeńskim lub partnerskim.

Dodatkowe świadczenie

Emerytura dodatkowa (ATP) jest wypłacana po osiągnięciu wieku emerytalnego na podstawie wpłacanych przez lata pracy składek. Fundusz składkowy jest tworzony przez wszystkie osoby pracujące w Danii i zatrudnione w wymiarze co najmniej 9 godzin tygodniowo. Składka płacona jest w 1/3 przez pracownika, a w 2/3 przez pracodawcę. Jej wysokość zależy od stawki godzinowej i liczby przepracowanych w miesiącu godzin. Każdy pracownik może na swoim Ló/nafrenging, czyli rozliczeniu wynagrodzenia, sprawdzać na bieżąco stan swojego konta w ATP.

Świadczenie dla obywateli UE

Pracownicy i osoby samo zatrudnione, które są obywatelami UE (dotyczy też Polaków), Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Krajów Skandynawskich i Szwajcarii, wypracowują sobie prawo do emerytury przez cały okres zatrudnienia na terenie Danii. Minimalny okres zatrudnienia i zamieszkiwania w Danii upoważniający do nabycia praw emerytalnych wynosi jeden rok. Szczegółne rozwiązanie jest przewidziane dla obywateli krajów skandynawskich. Nabywają oni prawo do duńskiej emerytury po minimum trzech latach pobytu, nawet gdy nie byli pracownikami czy osobami samo zatrudnionymi.

Inaczej wygląda prawo do emerytury dla obywateli krajów, z którymi Dania podpisała Konwencję o Świadczeniach Emerytalnych. Są to Australia, Bośnia i Hercegowina, Chile, Izrael, Kanada, Macedonia, Maroko, Nowa Zelandia, Pakistan, Serbia i Czarnogóra, Słowenia, Szwajcaria i Turcja.

Obywatele Australii, Chile, Izraela, Kanady, Maroka, Nowej Zelandii i Turcji, aby nabyć choć częściowe prawo do duńskiej emerytury, muszą mieszkać na terenie Danii minimum trzy lata i być zatrudnieni w Danii minimum jeden rok. Z kolei obywatele Bośni i Hercegowiny, Chorwacji, Macedonii, Pakistanu, Serbii i Czarnogóry nabywają praw do częściowej emerytury, gdy mieszkają w Danii minimum pięć lat i byli zatrudnieni w Danii co najmniej jeden rok.

Obywatele państw nie należących do UE, EOG, Szwajcarii, krajów skandynawskich oraz nie będących sygnatariuszami konwencji, nie mogą otrzymać duńskiej emerytury w kraju swojego pochodzenia.

Wcześniejsza emerytura

W Danii można wcześniej opuścić rynek pracy i przejść na wcześniejszą emeryturę. Może to nastąpić po ukończeniu przez daną osobę 60 lat. Taką emeryturę otrzymuje się wtedy do momentu ukończenia 65 lat. O wcześniejszą emeryturę mogą się starać osoby, które mieszkają na stałe w Danii, ukończyły 60 lat i były członkiem tzw. A-kasy (ubezpieczenie na wypadek bezrobocia) minimum przez 25 lat. W sytuacji gdy emeryt zdecyduje się na powrót na rynek pracy, nie otrzyma powtórnie przyznanego świadczenia.